

forsøgt at indføre den offentlig regulerede Prostitution, har affattet den og har holdt sig til Forholdene, saaledes som de vilde blive efter Straffeloven og Loven af 10de April 1874, hvor ingen offentlig reguleret Prostitution fandt Sted. Det er tillige udvirket i disse Motiver, hvortil jeg ganske kan henholde mig, af hvad Grund jeg, og som jeg maa formene, mine Medforslagsstillere tro at kunne berørlige os ved den samme Ordning i København. Det Lovforslag, som Betænkningen angaar, og som er til Forhandling i Dag, var ligeledes ledt af Motiver af den ærede Forslagsstiller, men i disse Motiver bekæmpede den ærede Forslagsstiller meget stærkt den Ordning, vi andre havde foreslaet, nemlig kun at ophæve den af det offentlige regulerede Prostitution og i øvrigt lade den beholde sit Forblivende ved Lovgivningens øvrige Bestemmelser. En saadan Ordning blev meget stærkt bekæmpet af den ærede Forslagsstiller i de Motiver, hvormed han ledsagede Forslaget, men i Betænkningen er imidlertid den ærede Ordfører og Medforslagsstillerne til de af dem stillede Endringsforslag ganske gaaede over til det, vi have forsvaret og bragt i Forslag, alene at ophæve den af det offentlige regulerede Prostitution og for Resten lade Lovgivningens øvrige Bestemmelser om Sædelighed bestaa. Det kan naturligvis kun være en Tilfredsstillelse for os, at den ærede Forslagsstiller og Ordfører for det relative Flertal nu er kommen over til os og har tiltraadt den Ordning, vi have foreslaet i vort Lovforslag, men som den ærede Forslagsstiller tidligere stærkt havde bekæmpet. Jeg siger, det kan kun være en Tilfredsstillelse for os — og deriblandt ogsaa for mig — og jeg kunde altsaa ønske, at Forholdene kunde blive ordnede paa den Maade. Naar man foreslaar, at et Forhold skal ordnes paa en vis Maade, og de, som tidligere have sat sig stærkt derimod, gaa over til at foreslaa det samme, og man altsaa opnaar, hvad man har tilsigtet, saa er det klart, at man maa være tilfreds. Endringsforslagene i Betænkningen af det relative Flertal under Nr. 1, og det første Stykke deraf, gaa jo kun ud paa det samme, vi andre have foreslaet i det af os stillede Forslag, at affatte den offentlige, regulerede Prostitution og de Regulativer og Vedtægtsbestemmelser, der knytte sig dertil, saa vel som de Bestemmelser, der findes i nogle Politilove, som vedrøre det, og saa i øvrigt lade Lovgivningsmagtens øvrige Bestemmelser om Straffen for Uædelighed bestaa. Det første Stykke af Endringsforslaget under Nr. 1 er til Dels forfæstligt redigeret i Sam-

menligning med det Lovforslag, som vi have indbragt; men jeg kan dog ikke se, og deri ere vist alle enige, at det er andet end en forskellig Stilisering af akkurat den samme Tanke. At den skal være bedre, kan jeg egentlig ikke finde; men under alle Omstændigheder er den efter min Mening saaledes, at den bestemt udtrykker det, man tilsigter. Hvad angaar det 2det Stykke af Endringsforslaget Nr. 1, som gaar ud paa at bringe visse Bestemmelser i Straffeloven i Erindring, maa jeg sige, at jeg anser det for temmelig overflødig og for at være uden nogen egentlig Betydning, om man i en Lov som denne bringer saadanne Bestemmelser i Straffeloven i Erindring eller ikke. De staa under alle Omstændigheder i Straffeloven og skulle følges, enten man her bringer dem i Erindring eller ikke. Det forekommer mig imidlertid, at 2det Stykke af Endringsforslagets Nr. 1 gaar noget videre; end de ærede Forslagsstillere vistnok have ment. Det siges i Forslaget, at dersom nogen Embeds- eller Bestillingsmand foretager Handlinger, som sigte til Regulering af Utugt, bliver han at anse efter disse Paragraffer i Straffeloven; men dersom for Ets en Embedsmand finder, at Forholdene — jeg vil sige i en større Købstad, hvor han fungerer som Politimester — have udvirket sig efter Ophævelsen af § 180 i Straffeloven paa en saadan Maade, at det er nødvendigt at vende tilbage til en Ordning af Prostitutionen paa en eller anden Maade, og han da indgiver Forestilling derom til Regeringen, kunde det jo siges, at han foretog en Handling, der sigtede til en Regulering af Utugt; og det kan da ikke være de ærede Forslagsstilleres Mening, at han derfor skulde kunne straffes efter Straffelovens §§ 131 og 144 eller overhovedet efter nogen Straffebestemmelse. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner) gjorde forleden opmærksom paa, at i Italien var man gaaet saa vidt, at give Utugtserhvervet ganske frit, hvilket vilde ske her, naar man, som det er foreslaet, vilde ophæve Straffelovens § 180; men at Forholdene i Italien bleve af en saadan Bestaffenhed, at man saa sig nødt til, om ikke at vende tilbage til den tidligere Ordning, saa dog igen at indføre en Ordning. Jeg tror derfor, at man skal være meget varsom i saa Henseende. Altsaa det sidste Stykke af Endringsforslaget Nr. 1, forstaaet paa den Maade, hvorpaa det alene kan forstås; tror jeg hverken vil gøre Gavn eller Skade; men jeg finder det under alle Omstændigheder overflødig. Hvad angaar Endringsforslaget Nr. 2, som er stillet af det samme relative Flertal, gaar det ud paa, at